

Pirtin Viesti

Nurmeksen evankelisen opiston toveriliiton julkaisu

N:o 1 1990

JOUKKOKIRJE

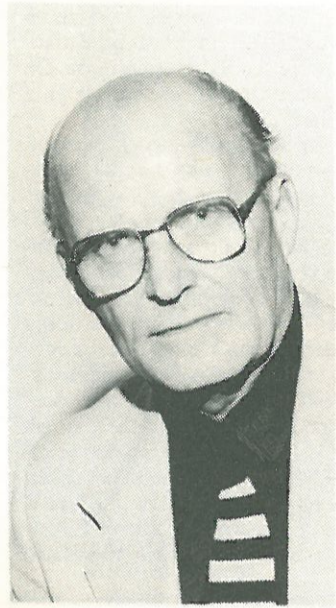
Mauno Mäntymaa:

Ihminen ja ihmisen huuto

Ihmisen osan sitominen hänen huutoonsa ei ole vain jokin abstrakti kielellinen ilmaus. Ennen laskettiin, että siellä missä on savu, siellä on talo. Vastaavasti voimme sanoa: siellä missä huuto, siellä ihminen. Luomakunnan keskeltä nousee toki muitakin huutoja ja huokauksia kuin ihmisen, mutta vain häneen se liittyy yhä oleellisesti ja pysyvänä kuin savu taloon. Eikä se ole kadonnut aikojen myötä, kuten paljolti savu kattojen yltä.

Kun V.A.Koskenniemi kuvaa ihmisen osan sanoin "yksin syntynyt oot, yksin lähtevä oot", hän ilmaisee oleellisen: ihmisen kosmisen yksinäisyyden kohtalonsa edessä. Kokoonsa nähden väkevällä huudolla ihminen alkaa elämänsä ja huutoon tai huokaukseen sen päättää. Kaikki on joka tapauksessa pelissä kummassakin ääripäässä.

Kuitenkin suhtaudumme ihmisen huutoon useimmiten kuten desibeihin. Pyrimme saamaan sen joko minimiin tai mieluummin pois kokonaan. Pidämme ihmisen huutoa vain epäonnistumisen ja sairauden merkkinä. Toisen ihmisen huuto saa meidät useimmiten paniikkiin. Haluamme hyvittää, vähätellä tai lahjoa tai tehdä mitä hyvänsä saadaksemme sen loppumaan.

Raamatussa ihmisen huutoon ei suhtauduta näin. Siellä huuto ilmaisee yhteyden hakemista tai tuskaa yhteyden uhanalaisuudesta tai sen katkeamisesta. Huuto, samalla kun se ilmaisee ihmisen tilaa ja tarvetta, on keino, jolla hän pyrkii yhteyden saamiseen tai sen vahvistamiseen. Huutoa ei Raamatussa tukahduteta: "Syvyydestä minä huudan sinua Herra" tai "Herra, kuule minun

rukoukseni ja minun huutoni tulkoon sinun eteesi. Älä peitä minulta kasvojasi, kun minulla on ahdistus, kallista korvasi minun puoleeni. Kun minä huudan, riennä ja vastaa minulle. Minä olen kuin pelikaani erämaassa, olen kuin huuhkaja rau-noissa. Minä olen onneton, olen kuin yksinäinen lintu kalliolla." Ps. 102:2-3,7-8.

Muistan lapsuudestani ja nuoruudestani, miten turvallisuuttani ja uskoani uhkaavalta tuntui Matteuksen tuokiokuva ristiltä "Ja yhdeksannen hetken vaiheilla Jeesus huusi suurella äänellä sanoen: "Eeli, Eeli, lama sabaktani?" Se on: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" Mt 27:46. Olisin halunnut tämän kohdan mieluummin kokonaan pois. Koin Jeesuksen tuskan ja yksinäisyyden pelottavana. Nyt ymmärrän, miten tärkeä rohkaisu ahdistetulle ja yksinäiselle ihmiselle sisältyy juuri tähän evankeliumin kohtaan. Jumalan eteen saa tulla ja hänelle saa huutoa jokaisessa tilassa. Raamattu ja Vapahtaja särkevät näin ajatuskaavan, jonka mukaan oikea ja tosi usko ilmenee niin, että huuto asteittain vähenee, ja kun täydellinen uskon tila ja sielullinen tasapaino on saavutettu, loppuu kokonaan. Tästä syystä ihmisen huutoon vastaaminen ei

ole eikä saa olla huudon tukahduttamista, ei myöskään eikä missään tapauksessa evankeliumin sanalla.

Elävä sana

Mikä on se Elävä Sana, joka olisi vastaus aikamme ihmisen huutoon. Mielikuva siitä meillä varmaan on. Usein kai kuvittelemme ja toivomme Elävää Sanaa itseltämme. Usein kai ajattelemme, että Elävä Sana on nerokkuudessaan ylivoimainen ja muodoltaan häikäisevä ajatus, että se on kuin ilotulitusraketti, joka nousee ilmaan öiselle taivaalle, räjähtää siellä monivärisiksi kirjoksi valaisten ympäristön ja sen yksityiskohtat hämmästyttävällä valolla. Voihan se joskus ystävien kesken olla tällaista äyllistä ja esteettistä ilotulitustakin. Mutta sellaisena se kuitenkin on enemmän virkistävää huvittelua kuin elämän leipää. Elävän Sanan tuntomerkkinä on sen aikaansaama vaikutus. Ja tämä vaikutus, Elävän Sanan kriteeri, on yhteys. Elävä Sana luo yhteyden, sen symboliksi sopisi sateenkaari, liiton merkki. Elävä Sana luo yhteyden Jumalan ja yhteytensä häneen kadotaneen ihmisen välille. Se luo yhteyden toisistaan erilleen joutuneiden välille. Toivottomalle Elä-

vä Sana tuo toivon, ahdistuneelle lohdutuksen, päämääränsä ja suuntansa kadottaneelle polun päin.

Elävää Sanaa etsiessämme emme saa kulkea huudon ohi. Huuto itse on Elävää Sanaa. Se auttaa meitä tulkitsemaan itseämme ihmisen osassa. Huuto johtaa eristyksiin joutuneen toisten yhteyteen. Emme ehkä aina huomaa, miten merkittäviä evankeliumeissa ja evankeliumin, hyvän sanoman välittämisessä, meille ovat huutajat. Tällaisia ovat Bartimeus tien varrella "Jeesus Daavidin Poika, armahda minua", publikaani temppe-lissä, joka pelkistää asemansa Jumalan edessä rukoukseen "Jumala, ole minulle syntiselle armollinen". Psalmien rukoukset, joissa eri elämäntilanteissa olevat ihmiset huutavat Jumalalle ovat Elävää Sanaa. Ne välittävät yhteyden ja liittävät lukijan toisiin ihmisiin auttaessaan häntä ymmärtämään, että hän ei ole vaikeuksineen ja ongelmineen yksin. Siksi Jeesuksen huuto ristillä "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit", on Elävää Sanaa. Mestarin huuto on samalla vastaus. Hän jakaa kanssani ihmisen osan vaikeimmillakin het-

JATKUU SIVULLA 2

Noussut hän on

8.4.1990

LIEKSAN KIRKOSSA
KLO 18.00 ja 20.00

Nurmeksen evankelisella opistolla syyskaudella-89 käynnistetyt kirkkodraamakoulutuksen osana tuotetaan nyt ensimmäistä kertaa kärsimysnäytelmää kirkkoon valtakunnallisiin esiintyjävoimin.

Työstettäväksi näytelmäksi on valittu rovaniemeläisen teatteri-ohjaaja Lilja Kinnunen-Riipisen kärsimysnäytelmä NOUSSUT HÄN ON. Näytelmän kirjoittaja on myös kutsuttu ohjaamaan näytelmä.

Näytelmän musiikin ovat säveltäneet Mauri Miettunen ja Veikko Juntunen. Esityksen musiikkidramatisoinnista, soitinyhtyeen, kuorojen, solistien sekä esityksen musiikkikokoonaisuuden johdosta vastaa rovaniemeläinen musiikinjohtaja Mauri Miettunen.

Näytelmää on esitetty viimeiset vuodet Rovaniemen kirkossa, jossa se sekä kohon että ihastuksen saattelmana on vetänyt kirkkoon joka esitykseen lähes tuhatpäisen seurakunnan (yhteensä 8 kertaa).

Näytelmä on kirjoitettu tämän päivän ihmiselle siten, että hän voisi tulla Vapahtajan ristin juurelle huonona, heikkona ja sairaana. 2000-vuotinen historiallinen Kristus-kärsimys on pohja myös tälle päivälle, vaikka sairauksien nimet ovat muuttuneet, kielenkäyttö saanut uusia muotoja ja armahduksen oppi muuttunut. Valtakunnallisena yhteistyönä valmistuva kärsimysnäytelmä tarkoittaa sitä, että draaman musiikki tuotetaan kuoroineen, solisteineen ja musiikkijohtaji-

neen Rovaniemeltä. Puhallin-kvartetti esitykseen tulee Lieksasta. Suuret joukkokohtaukset ja osa rooleista työstetään Nurmeksen opistossa opiskelevien kirkkodraamakurssilaisten työnä.

Draaman työstämiseen osallistuu runsaat 70 henkeä: soittajista, laulajista, tekniikoista, lavastajista, rakentajista ja näyttelijöistä koostuva ryhmä, josta laulajat ovat aloittaneet harjoittelunsa kuukausi sitten. Nurmeksen kurssin alkamisen myötä käynnistyvät kaikkien osaluokkien harjoitukset ja työt. Näytelmän suuret loppuharjoitukset keräävät kaikki osatekijät yhteen pitkäksi viikonlopuksi,

JATKUU SIVULLA 2

Immanuelia lämmöllä Nurmeksen pakkaseen

3.10.1989 saapui Kohtavaaran opistolle kahdeksan hyvin erilaista naista eri puolilta Suomea. Yhteistä meille oli halu oppia ilmaisemaan itseämme ja tarve kertoa jouluevankeliumi tuoreella tavalla, talviteatterin keinoin.

Alussa olimme hälisevä, innostunut joukko, jonka vapaa-aika kului loputtomissa keskusteluissa ja yhteisillä kävelyretkillä. Kun hankkeen suuruus ja työn paljous alkoi valjeta meille, alkoi itsekukin järkeistää ajankäyttöään. Tiivis ryhmätyöskentely vaati vastapainokseen tietyn määrän yksinäistä la- tautumista. Meillä oli edessä kaksi suurta projektia, jotka tukivat toisiaan ja kulkivat limit-täin ohjelmassamme, mutta olivat kuitenkin erillisiä. Toisaalta luovan ilmaisun kurssi ja toisaalta Immanuel — Jumala meidän kanssamme -musiikinäytelmä.

Kurssimme opetus oli korkeatasoista ja ohjelma tiivis. Opettajina oli asiansa osaavia alan ammattilaisia. Oppiaineita oli teologiasta teatterihistoriaan ja näyttelijän työstä teatterin tuotantoprosessiin. Opimme tietysti vain perusasioita, koska oli kyseessä näinkin lyhyt kurssi.

Kurssimme vastaavana opettajana oli HuK Juha Iso-Aho. Näytelmän oli kirjoittanut toimittaja Eeva Vainio ja kauniin musiikin säveltänyt Seppo Paroni Paakkunainen. Puvustuksesta vastasi Tiina Iso-Aho. Moni muikin antoi merkittävän panoksen näytelmän onnistumiseen ja heidät pyrittiin mainitsemaan käsiohjelmassa.

Syksyn edetessä alkoivat näytelmän harjoitukset ja varsinkin viikot aivan joulun alla olivat kiireisiä, kun näytelmäharjoituksia oli usein ja käytännön työtäkin

riitti. Oli mm. suunniteltava seimi ja rakennettava se, tehtävä käsiohjelma ja haalittava rekvisiit-taa, jopa Lieksaa myöten.

Suurin osa näytelmässä esiintyneistä oli nurmeslaisia, joista osaan olimme tutustuneet jo il-taisin ja viikonloppuisin pidetyillä lyhytkursseilla. Niitä pitivät mm. Paavo Liski, Lilja Kinnunen-Riipinen ja Tytti Issakainen.

Viikko ennen esitystä jäi varmaan kaikille mukanaolleille mieleen, koska silloin harjoitelimme joka ilta ulkona Nurmeksen kirkon kupeella. Usein oli melkoinen pakkaneen ja kuuma juoma teki kauppansa harjoitus-taulla. Kuoro harjoitteli laulujaan ja liikkumistaan, näyttelijät roolejaan ja ohjaajamme, teatteriohjaaja Ilkka Bäckman yritti pitää kokonaisuuden kasassa. Muutamana iltana saimme harjoitella valojen ja äänentoistotekniikan kanssa.

Yhteisen yrityksen eteen tehty työ sitoi yhteen niin paikalliset kuin muualta tulleetkin ja meillä oli hauskaa yhdessä.

Jouluaaton aattona oli -22°C ja puut kauniissa huurteessa, kuulemme paras mahdollinen sää, varsinkin tekniikkaa ajatellen. Väkeä virtasi paikalle mustana. 800 hengelle rakennettu seisomakatsomo ei riittänyt alkuunkaan, sillä väkeä oli n. 2500 henkeä. Tuntui hyvältä katsella sellaista kansanpaljoutta.

Näytelmä onnistui melko hyvin. Kurssin alkupuolella olimme keskustelleet odotuksistamme. Toivoimme mm. että näytelmä olisi kaunista katsottavaa, ja että joulun sanoma nousisi siitä selkeästi esiin. Lisäksi toivoim-

JATKUU SIVULLA 3

PARHAAT KIITOKSET
kaikille niille, jotka auttoivat meitä IMMANUEL — JUMALA MEIDÄN KANSSAMME -näytelmän toteuttamisessa. Teidän avullanne noin 2500 henkeä saattoi seurata kuvaamaa joulun tapahtumista Nurmeksen kirkon ympäristössä.

Mauno Mäntymaa:

Opistot aikamme huutoon vastaajina

Monet opistot ovat viime vuosikymmeninä joutuneet taistelemaan olemassaolostaan. Käytännössä se on merkinnyt taistelua opiskelijoista ja opiston taloudesta. Näiden paineiden alaisena opistot ovat joutuneet toimimaan kysyntää ohjanneiden vaatimusten ehdoilla. Koska opiskelun tuottama hyöty, jota opiskelijat ovat ensi sijaisesta tavoitelleet, on mitattu opiskelun tuottaman aineellisen ja ammatillisen hyvän punnuksin, ovat opistojen opetusohjelmat ja niiden toteuttamiseen hankittu välineistö painottuneet samaan suuntaan. Samanaikaisesti nopeasti kasvanut lyhytkursstoiminta on tuonut opistoihin ammatillisten kurssikeskusten luonnetta. Ilmapääri on tullut kiireiseksi ja levottomaksi. Jotta opiston työntekijä- ja muu kapasiteetti saataisiin riittämään, kaikki voimavarat on ponnistettava äärimmilleen. Sama koskee opiskelijain voimavaroja. Menemistä ja tuleamista on paljon. Aikaa ja voimia toistensa kohtaamiseen on vähän.

Tällaisessa kehityksessä on sama vaara, johon valtiolliset, poliittiset ja taloudelliset organisaatiot ovat sortumassa. Ihmisen

keskeiset inhimilliset tarpeet jäävät sivuun. Opistot menettävät erityislaatunsa ja identiteettinsä. Ne voidaan korvata muilla ammatillisilla keskiasteen oppilaitoksilla, joilla on se etu, että ne tuottavat ammatillisen pätevyyden kaikille, mikä kansanopistoissa on mahdollinen vain osalle opiskelijoita.

Opistot tarjoavat hyvän lähtökohdan aikamme ihmisen huutoon vastaamiseen. Opistojen internaattimuoto vie siellä elävät ihmiset lähelle toisiaan. Muuta mahdollisuutta ei edes ole. Tästä syystä vuorovaikutus on hyvin monipuolinen. Vastaajina eivät ole vain opiston opettaja- ja henkilökunta, vaan myös opiskelijat. Opiskelu ja ympärivuorokautinen yhdessäolo edellyttää vuorovaikutussuhdetta, jossa ei ole helppo jäädä sivuun ja syrjästäkatsojaksi. Työpöydät ovat vierekkäin, syödään vierekkäin ja vastatusten, ilta- ja yökeskustelut houkuttelevat mukaan. Ellei itse ole helposti avautuva, voi kuunnella toisia. Yhteiselämä auttaa pois eristyneisyydestä, joka on aikamme ihmisen vaikeimpia ja yleisimpiä kärsimyksen aiheita.

Vaikka opistot internaatti-

muotoisina oppilaitoksina tarjoavat hyvän lähtökohdan aikamme ihmisen kohtaamiseen ja hänen kuulemiseensa, on tarpeen tiedostaa vaarat, jotka voivat johtaa näiden mahdollisuuksien hukkaamiseen.

Kun tarkastelemme syitä, jotka ovat olleet viemässä opistoja tehokkuuskilpailuun muiden oppilaitosten kanssa, lienee syytä kysyä, missä määrin tämä kehitys on johtunut alemmuudentunteesta. Aluksi kansanopistoihin tuli kansan lahjakkuusreservit, jotka yhteiskunnassa nousivat huomattaviin asemiin eri aloilla. Oppikoulujen saaman arvostuksen kasvaessa nämä reservit ohjautuivat niihin. Kansanopistot kouluina elämää varten eivät kyenneet kilpailemaan arvostuksissa tietojen jakavan oppikoulun kanssa. Syntykö tästä trauma, jota on parannettu osaltaan tiedollisella ja ammatillisella profiililla nostolla? Jos tämä on ollut vaikka vain osasyynäkin, siitä on aika päästä. Osat ovat vaihtuneet: se mitä opistoilla on tai ainakin pitäisi olla, koetaan puutteeksi niin peruskoulussa, lukioissa kuin ammatillisissakin oppilaitoksissa.

Opistojen arvostuskriisistä

kertoo monien opistojen opettaja- ja rehtoritilanne. Monilla kristillisillä opistoilla on ollut vaikea saada taustayhteisöään niin oppilaita kuin opettajia. Harvinaista ei ole ollut sekään, että rehtoreita ja opettajia on lainattu toisten hengellisten liikkeiden piiristä. Toisaalta tämä kertoo kristillisten opistojen keskinäisestä lähentymisestä ja kasvaneesta luottamuksesta ja kansanopistoekumeniasta. Tehävä ja tavoitteet koetaan yhteisinä. Tämä on ollut viime aikojen erittäin ilahduttava piirre. On toteutunut rukous "että he yhtä olisivat?"

Opettajat ovat opistoissa avainasemassa, koska heidän tehtävänä on opiskelijain kohtaaminen. Opistoilla on myös jo pitkään ollut ilo saada ammatillisesti päteviä, oman opetusalan hallitsevia opettajia. Opetuksen lisäksi opistojen opettajilta edellytetään kiinnostusta ja rohkeutta opiskelijain ja heidän ongelmien kohtaamiseen. Voidakseen näin tehdä heidän on uskallettava astua omaan sisimpäänsä. On uskallettava tunnistaa ja tiedostaa omat ongelman- ja ahdistuksensa syyt. Ellemme uskalla kohdata itseämme,

emme uskalla kohdata toista ihmistäkään. Lapsuudestani muistan, kun mustalaiset pakenivat talosta, jossa sairastettiin tuberkuloosia. Mutta, lainaan Henri J.M.Nouwenia, "Kuinka voisimme pelastaa lapsen palavasta talosta, elleimme ota riskiä, että liekit tarttuvat meihinkin? Kuka pystyy kuuntelemaan yksinäisyyden ja epätoivon tarinaa ottamatta riskiä, että joutuu käymään samoja ahdistuksia läpi omissakin sydämissään ja ehkä kadottamaan oman kallisarvoisen mielenrauhan? Lyhyesti: Kuka pystyy poistamaan kärsimyksen astumatta itse siihen sisälle?" Siitä, joka on uskaltanut näin tehdä, Nouwen käyttää ilmausta "haavoittunut parantaja". Sellainenhan meidän kristillisten opistojen Suuri Parantaja on. Siksi voimme uskalla kohdata oman ja lähimmäisemme sisimmän. Mekin saamme olla "haavoittetuja parantajia". Elävä Sana ei ole meidän sanaamme. Aikamme ihmisen huutoon vastatesamme, emme jaa omastamme. Annamme sitä, mitä itsekkin olemme saaneet.

Muutta huuto jatkuu. Se saa ja sen tulee jatkaa. Se ohjaa meidät huutajan luo.

Voi Hyvät Ihmiset!

Työ tekijäänsä neuvoo, sanoo vanha sananlasku ja kuluneella viikolla se on ollut totista totta opiston "ateljeessa", jossa tärpätin ja öljyvärin maailmassa on kymmenkunta taiteilijan alkua vuodattanut voimansa, sielunsa ja taitonsa, saadakseen aikaan parempaa kuin mihin ovat tähän mennessä ylittäneet.

Oppaana ja innostajana on toiminut Sotkamossa asustava tulusieluinen taiteilija Irja Juntunen, joka pari päivää työskentelyämme seurattuaan, tekstasi verstaan seinälle: "Minä en opeta teitä tekemään kuvia, vaan maalaamaan maalauksia." Siitä hetkestä aloimme me oppilaat parhaamme mukaan vastata tähän haasteeseen. Tuloksesta ponnisteluista läksimme hiihtolomalle väsyneinä, mutta onnellisina. Jälkeemme jätimme "ateljeehen" pystytetyn näyttelyn, johon oli vuodatettu "hikeä, verta ja kyyneleitä".

Mitä työ sitten tekijälleen neuvoo?

Se osoitti kouriin tuntuviin useitakin asioita. Mm. sen, miten vaikeaa ja voimia kysyvää on pitkäjänteinen intensiivinen asiaan ja aiheeseen paneutuminen: suostuminen saman asian tutkimiseen yhä uudestaan, yhä uusilta näkökulmilta. Tämän seurauksena kuitenkin ko. aihe sisältämät lainalaisuudet, suhteet ja rakenne tulevat pikkuhiljaa yhä selvemmiksi. Tätä taitoa ja kärsivällisyyttä tähän ainakin itse tunnen tarvitsevani minkä tahansa asian käsittelemisessä. Toinen hyppysissä hiertävä juttu oli kokonaisuuden jäsentämisen vaikeus. Sen havaitseminen, mikä on kyseessä olevalle aiheelle olennaista — luonteenomaisinta. Mitkä ovat ne elementit, jotka erottavat tämän asian omaksi kokonaisuudekseen erilleen muista mahdollisista aiheista?

Kolmanneksi vaikeudeksi nousi olennaisen erottaminen tuhansista yksityiskohdista eli pelkistäminen. Omalla kohdallani tämän taidon oppiminen olisi kultaakin kalliimpi, sillä helposti innostuvana ihmisenä

Taiteilija Irja Juntunen

olen jatkuvasti sotkeutumaisilani "liikkukanvarsiin" ja kokonaisuus ja suhteellisuudentajua saattavat unohtua. Värien kanssa kamppaillessa oli lisäksi helppo uudestaan huomata se vanha totuus, että kaikki vaikuttaa kaikkeen. Pienikin muutos jossain kohdassa pakotti tarkistamaan kokonaisuuden yhä uudestaan.

Kun tämän viikon opetuksen itselleni tiivistin, niin sain oivan ratkaisumallin minkä tahansa ongelman käsittelemiseksi. Siis: ensin keskityn ja paneudun asian tutkimiseen ja tarkastelemiseen eri näkökulmilta, sitten etsin ne tekijät, jotka ko. asialle ovat luonteenomaisia ja sen jälkeen pelkistän runsaasta kokonaisuudesta sen, joka on välttämätöntä ja tuloksen kannalta olennaista. Kyllä on ihme jos eivät tulokset parane. Kiitos vain Juntusen Irja. Olo on kuin rannan fyysisen harjoittelun jälkeen: räätiväsynyt, mutta tyytyväinen. Olen tehnyt oman tähänastisen ennätykseni, ja sillä, miten tulos sijoittuu maailman ranking-listalle, ei ole mitään merkitystä. Tätä voisi kutsua oivalliseksi aivojen kuntokurssiksi. Olen onnistunut rikkomään vanhoja rajojani. Suositelen lämpimästi.

Voikaa hyvin ja kuntoilkaa ihmisiksi. Kyllä vanhakin koira voi oppia istumaan.

Tarkkailija

Alkupalat — Zakuska

Ystävät, tutut, vanhemmat ja opistoväki.

Esitämme muutamia ajatuksiamme niistä tunteista, joita ensimmäinen viikko opistossamme on meissä herättänyt. Me tulemme eri puolilta Suomea, Kuhmosta Helsinkiin. Kaukaisin ystävämme jopa Ranskasta asti.

Kun saavuimme tänne, kaikki oli pelkkää mössöä. Harva meistä tiesi, mihin oli tulossa. Ajatuksissa toinen pelkäsi kiihkouskovaisuutta, toinen opettajien nutturapäisyyttä. Joku kammoksui edessä olevia kuutamooitaita ja suden ulvontaa. Kääntyessämme uljaan Kohtavaaran juurella sijaitsevan opistomme pihaan näimme ikään kuin sotilaiden kuntoutuskeskuksen, mutta vaikutelman muutti alakeran wc:n arkkitehtuuri, Marimekko-verhot ja ystävällinen vastaanotto. Jo viikossa huomasimme ruoan riittoisuuden ja monipuolisuuden sekä avoimen ja avuliaan henkilökunnan. Tunnit osoittautuivat tehokkaiksi ja mielenkiintoisiksi. Taideryhmäläisiä inspiroi työtupansa suoma mahdollisuus vapaaseen roiskimiseen ja työskentelyyn, vaikka ikkunoista pakkaspäivänä vetää, niin silti hyrrää...

Opistoamme ympäröivän luonnon kauneus rauhoitti monen mieltä. Korkeat, kumpuilevat vaarat ja luminen maisema sekä pakkasen kireys hiljensivät monen kaupunkilaislapsen kiireisen mielen. Luonnon tuomaa inspiraatiota voimme myös käyttää hyväksi koululla toimivassa valokuvauskerhossa. Muita vapaa-ajan harrastuksiakin löytyy, vaikka yksi TV toikin mukanaan mielipideongelmia. Mutta yllättihän Nurmes meidät city-hengellään.

Kaikki täällä omassa merkittävyydessään onkin ollut positiivinen yllätys. Me toivomme seuraavaksi neljäksi kuukaudeksi ja kolmeksi viikoksi samanlaista jatkoa.

Kevään 1990 opiskelijat

Kirkkodraaman ja luovan ilmaisun kurssi 26.2.-20.4.1990

Henkilöt vasemmalta oikealle: Maritta Järveläinen, Risto Ikävalko, Päivi Tissola, Terhi Korkeamäki, Johanna Korhonen, Pekka Makkonen, Katri Taipale, Terttu Kettunen, Leena Ikonen, Anne Aho.

JATKOJA ETUSIVULTA **A**

kellä. Isän rakkaus kestää ihmisen epätoivoisimmankin huudon, yhteys ei ole poikki.

Elävä Sana ei ole ihmisen kysymysten ja vaikeuksien kertaikkista ratkaisemista. Se ei myöskään ole viisaamman ja nerokkaamman puhetta tyhmemmälle ja yksinkertaisemmalle. Elävä Sana on ihmisen rinnalle asettumista, hänen kysymystensä kuuntelemista ja kuulemista. Minulle on kerrottu, että sairaalateologien symbolina on aasi, jolla on suuret korvat, pieni suu ja vahvat jalat. Elävä Sana syntyy vuorovaikutuksena. Sitä ei tehdä yksin ja yksipuolisesti. Parhain esimerkki tästä ovat evankeliumit. Ne eivät briljanteeraa nerokkailla ja säkenöivillä viisauksilla eikä keskusteluilla. Niissä kohtaavat avun tarpeessa elävät ihmiset ja auttamaan valmis Vapahtaja, sairaat ja Parantaja, syntiset ja syntisten ystävä. Elävä Sana ei ole vain aivojen ja ymmärryksen asia, vaan se koskee koko ihmistä niin kuin ihmisen huutoakin nousee koko hänen olemuksestaan.

JATKOJA ETUSIVULTA **B**

joka huipentuu näytelmän kahdeksan esitykseen Lieksan kirkossa 8.4. klo 18 ja 20.

Valtakunnallinen kirkkodraamakurssi paneutuu näyttelijäntyöhön, ilmaisen osa-alueisiin, kärsimysnäytelmä-historiaan, kirkko-symboliikkaan sekä kärsimyksen teologiaan. Kahdeksanviikkoisella kurssilla opettajina toimivat teatterinjohtaja Ahti Ahonen, näyttämöaineiden opettaja Eeva Kähtävä, musiikinopettaja Helena Lanki, musiikinjohtaja Mauri Miettunen, hum.kand. Juha Iso-Aho, piispa Aimo T. Nikolainen ja ohjaaja teol.maist. Lilja Kinnunen-Riipinen.

NOUSSUT HÄN ON -näytelmän kustannusarvio on noin 130 000 markkaa. Opiston sama valtionapu kattaa kuluista vain osan, joten toivomme jälleen yhteisöjen ja yksityisten tukea hankkeen toteuttamiseen. Halukkaat voivat lähettää sopivaksi katsomiaan lahjoituksia tilille 465226-21395 P-K:n SP Nurmes.

Johtokunnan uusia jäseniä

Reino Heikkinen

Reino on kotoisin Juuasta, jossa hän on asunut ja toiminut koko ikänsä (48 v) lukuunottamatta Heinolan Opettajaseminaarissa vietettyä opiskelu-aikaa. Seminaarista hän valmistui vuonna -62. Tällä hetkellä hän toimii luokanopettajana Tuoppanjoen ala-asteella. Perheeseen kuuluu vaimo, joka myös on opettaja ja poika sekä kaksi tyttäretä.

Evangelisuus on tullut tutuksi piirisihteerinä Pekka Lehiköisen kautta ja kansanopistolaisuus siten, että hänen veljensä ja sisarensa ovat molemmat viettäneet vuoden opistossa ja Reino sanoo huomanneensa opiston kasvattavan, kehittävän ja itsenäistävän vaikutuksen. Varhaisin kokemus opistosta oli juhannuskokoilta, kun Juuasta tehtiin kuorma-autoretki Nurmeksien evankeliselle opistolle hänen ollessaan 15-vuotias. Tilaisuus oli mieleenpainuva tapahtuma nuoren miehen elämässä.

Kansanopistojen asema koulu- ja kasvatuskentässä on nykyisin jatkuvan muutoksen alainen ja Reino kertoo ihailleen seuraneensa miten monipuolisesti, rohkeasti ja uutta luovasti opistolla on pyritty vastaamaan ajan haasteeseen. Tämä tarmokas suhtautuminen näkyy koko opiston henkilökunnassa ja myös johtokunnan toiminnassa. Omalta kohdaltaan hän sanoo lähinnä katsovansa siihen kehityssuuntaan, jossa on näkyvissä ihmisen kokonaisvaltainen kehittäminen. Siihen kuuluu sielun hoitaminen, liikunta ja käden

työt. Opisto saattaisi osallistua omalta osaltaan myös seurakunnalliseen koulutukseen. Opistolla olisi ehkä seurakuntaa väljemmin ja monipuolisemmin mahdollisuus tyydyttää sitä tarvetta joka ilmenee uskon, taiteen, historian ja kulttuurin piiriin liittyvien toimintojen alueella.

Reino on itse monipuolisesti harrastava ihminen, jolle on läheistä mm. seurakunta- ja kylätoiminta sekä urheiluseuratoiminta.

Lopuksi hän toteaa, että kaikki hyvät neuvot ovat tarpeen opiston kehittämiseksi paikkana, joka tarjoaa mahdollisuuden henkiseen kasvuun sekä tietojen ja taitojen kehittämiseen myös ns. sapattivapaata viettäville ja niille, jotka tarvitsevat lyhyempää voimienkeruutaikaa oman työnsä lomaan.

Pirkko

Vaihto-oppilas Frederic Hoarau:

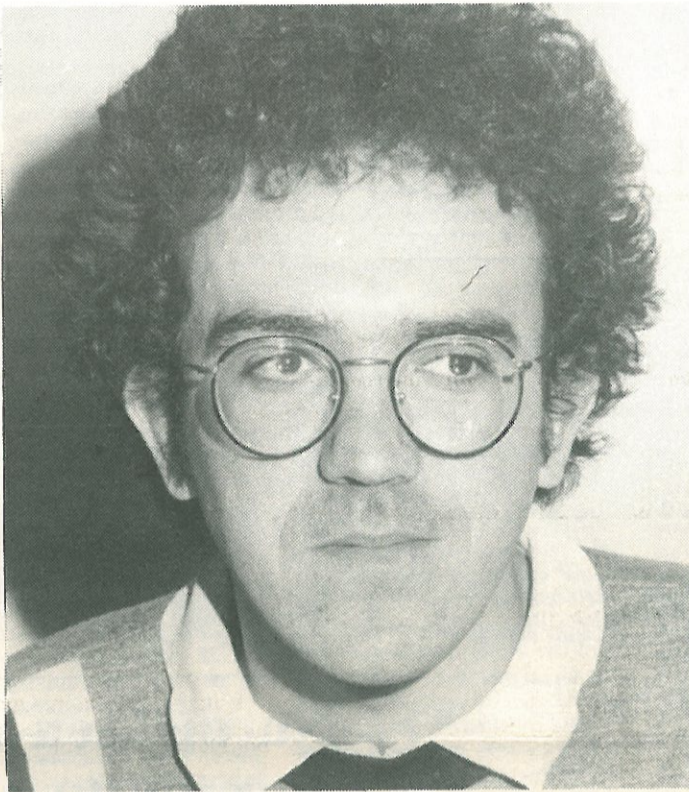
Suomalaisten ei tarvitse pelätä ulkomaalaisia

— Suomalaiset, älkää pelätkö ulkomaalaisia. Tulkaa vain reilusti puhumaan ja juttelemaan, sillä maahanne tulleet ulkomaalaiset haluavat varmasti tietoa teidän kulttuurista, historiasta, elintavoista ja mielipiteistä. Näin vakuuttaa Evankelisella opistolla vaihto-oppilaana oleva ranskalainen Frederic Hoarau.

ICYE:n eli kansainvälisen

kristillisen nuorisovaihtojärjestelmän myötä Frederic Hoarau on ollut kuusi kuukautta Suomessa; ensimmäinen tutustumien suomalaisiin tapahtui Koskella, jossa hän toimi vapaaehtoisena lastenkotityössä. — Jaoin siellä lasten kanssa heidän ilot ja surut. Pidän siellä olostani; vaikeinta oli tietenkin kielen kanssa.

Nurmeksessa Evankelisella opistolla Frederic on ollut kolme viikkoa opiskelemaan taideryhmässä. — En ole aikai-

Ranskalainen Frederic Hoarau opiskelee taideryhmässä kolme viikkoa evankelisella opistolla.

semmin elämäni kokeillut taitaita. Tällä vierailullani Suomessa minun tarkoitukseni onkin tutustua suomalaiseseen taiteeseen monipuolisesti, kerrotaan hän.

Frederic Hoarau on syntynyt Reunion-saarella Madagaskarin kiepeillä. Pariisiin hän muutti noin pari vuotta sitten ja ryhtyi opiskelemaan kauppatieteitä. — Olen ensimmäistä kertaa Suomessa. En tiennyt ennen tänne tuloani maasta kovin paljon, sillä en kerännyt erikoisesti tietämystä Suomesta, vaan sain sitä hankkiessani yleisesti tietoa Skandinaviasta. Tuttuja minulle olivat kuitenkin suomalainen desing, luonto ja kova talvi.

Ujoja vai kylmiä?

— Tänne tullessani odotin saavani paljon enemmän kontakteja ihmisiin. Täällä ollessani olen kuitenkin huomannut, että ihmisiin ei saa helpolla kontakteja. Onkohan sitten ihmiset ujoja vai niin kylmiä vai enkö minä tiedä itse mitä ihmisiin pitäisi odottaa?, pohtii Frederic.

Ranskahan on vanha ruokakulttuurimaa. Mitä sitten ranskalainen pitää suomalaisesta ruoasta? — Ruokakulttuuri on täällä tietenkin erilainen kuin Ranskassa, mutta minä pidän suomalaisesta ruoasta. Viini sen sijaan näyttää puuttuvan kokonaan suomalaisesta ruokapöydästä; Ranskassa ei taas tahdo löytää ruokapöytä, jossa ei juotaisi viiniä aterian kanssa. Suomessa juodaan vastaavasti paljon maitoa.

Fredericin kertoman mukaan nuoret seuraavat innokkaasti maailmanpolitiikan tapahtumia päivittäin, ja he ovat olleet huolestuneita siitä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan.

Nurmeksessa Frederic aikoo opiskella aina toukokuun loppuun saakka, mutta hän on alustavasti suunnitellut olevansa Suomessa hieman pitemmän aikaa.

Hannele Jerndal — ruotsinopettajamme

Opiston näppärät reporterit ovat istuttaneet ruotsinopettajamme, FK Hannele Jerndalin, piinapenkkiin. Tässä ovat haastattelun tulokset.

Hannele, mielenkiintoinen persoona, johon nyt tutustumme lähemmin, on syntynyt Vammalassa, mutta viettänyt kuitenkin lapsuutensa Tampereella. Iloiseen Itä-Suomeen hänen tiensä on kulkenut Ruotsin kautta, missä hän työskenteli kielenkääntäjänä. Nurmeksien miehensä kanssa muutettuaan hän toimi ensin ruotsin- sekä saksanopettajana Nurmeksien kauppaoppilaitoksessa, kun hänen miehensä oli ruotsinopettajana täällä opistossamme.

Kun Hannelen miehelle avautui virka Tampereen Teknisessä Korkeakoulussa, siirtyi Hannele opettamaan miehensä tilalle NEO:oon, jossa on nyt toiminut yli puoli vuotta päätoimisena opettajana. Tätä ennen hän oli opistolla jo vuoden verran tuntiopettajana. Hannele kertoo kotiutuneensa opistolle hyvin, sillä hänen mielestään opiston väki muodostaa tavallaan kuin perheyhteisön.

Äidinkielenään Hannele puhuu suomea, vaikka ruotsi onkin ollut hänen kotikielenään jo kahdeksan vuoden ajan. Hänen mielestään ruotsin kielen asema Suomessa on jonkin verran muuttunut. Se on kuitenkin edelleen tärkeä, sillä se avaa ovet koko Pohjolaan. Ruotsin kieli liittyy vahvasti myös Suomen historiaan.

Jo ammattinsakin puolesta Hannele on kiinnostunut kielistä. Vahvimpina hänellä ovat ruotsi, saksa ja englanti, mutta hän ymmärtää myös muita pohjoismaisia kieliä sekä ranskaa. Erittäin kiehtovaksi kieleksi hän mainitsee latinan.

Lähellä Hannelen sydäntä ovat myös kuvataide, musiikki ja kirjallisuus. Hän kertoo eritoten klassisen, hengellisen sekä kansanmusiikin kiinnostavan häntä. Kirjallisuutta Hannele harrastaa aihepiireittäin. Tällä hetkellä hän perehtyy aihepiiriin rukous. Myös runojen kirjoittaminen ja kuvittaminen kuuluvat hänen harrastuksiinsa. Uutena harrastuksena on nyt myös valokuvaus, jota Hannele opiskelee opettajamme Paavo Kukkosen vetämissä kerhossa.

Hannele kuvailee itsensä herkäksi ja syvälyiseksi, mutta toisaalta myös hyvinkin kriittiseksi ja määrätietoiseksi henkilökäsi.

Kati, Katri ja Elina

Mistä sadut tulevat?

"Mistä sadut tulevat?
Mummin tilkkuvakasta,
kesämökin takasta,
sateen kirjokaaresta,
kaukaisesta saaresta,
polunvieren kukasta,
sinisestä sukasta,
maailmasta suuresta,
oman korvan juuresta.
Sieltä sadut tulevat."

Näin väittää saturday-ilija Kaija Pakkanen. Siihenhän voi tietenkin sanoa, että kelle tulevat, kelle eivät! Kerrotaan, että joillakin ihmisillä — ihan aikuisillakin on silmässään satupilkku. Sillä kai sitten on sormensa pelissä, niin ainakin luulen. Mutta jollei sitä satupilkkuja sattuisikaan olemaan, niin jokainen voi löytää saduja helposti. Mistäkö? Tietysti satukirjoista, joita sadunkertojat ovat kirjoittaneet omien "löydöksiensä" mukaan. Ja satukirjoja on vaikkapa Opiston kirjastossa, jonne nyt kurkistamme. Siellä kaunokirjallisuuden opiston oikeassa alanurkassa on pari hyllynpatkkaa satukirjoja — erilaisia kaikenikäisille. Ja kaikkihan ne sopivat "isoille ihmisillekin".

Ja mitä mukavaa luettavaa sieltä saattaa löytyä? On kauniisti kuvitettu Lukemisia lapsille, jota on hauska selailla ja poimia satu sieltä, toinen täältä — vanhaa hyvää ja taattua satutekstistä. Toki setä Topelius silloin tällöin on ylenmääräisesti opettavainen, mutta suurin osa hänen saduistaan on ikinuorta, raikasta ja hauskaa. Monet niistä opettavaisista tarinoistakin ovat muka-

via ja todella käyttökelpoisia selaisiä tarvittaessa.

Sitten siellä tietenkin on Andersenin satuja — viehättävästi kuvitettu laitos. Löysin jälleen kerran nämä sadut hiihtolomalla. Ja minulla oli todella hyvä ja mielenkiintoinen luku-uokio visuaalisesti.

Ja kas tässä Marjatta Kurenien Onnimanni, parasta luonnonsatua ja lähimmäisenä olemisesta kertovaa, mitä tiedän. Uskonpa, että paneutumisen tähän kirjaan pienen sadunkuulijan kanssa tuottaa molemmilla huvia ja hyötyä.

Sopivaa hiukan mystistä jännitystä tarjoaa Philippa Pearson Tom ja keskijön puutarha. Ensi kerralla kirjastoon päästessäni lukaisen sen uudelleen aivan varmasti. Tietenkin siellä ovat ikivanhat satukarhut Nalle Puh (Hinaaja-hinaajaa!!!) ja runoilija Uppo-Nalle (kutsunanimeltään Uppis). Kumpikin antaa pientä mietiskelyä ja itsetutkistelun (!) aihetta itsekullekin.

Tapaamme siellä myös Hannu Mäkelän Herra Huun ja Hevojen, joka kadotti silmälasinsa. Kumpainenkin on varsin tutustumisenarvoisen persoona. Herra Huuta on vain sarjan ensimmäinen osa, mutta hyvään alkuun silläkin pääsee.

Kyllä Opiston satukirjastossa on paljon muitakin ylen mukavaa. Käykääpä itse katsomassa siellä ollessanne ja ottakaa lukemiseksenne "vapaahetkinä". Ja jos joku edellä mainituista puuttuu, niin ehkä kirja on lainattu "lopullisesti". Vahinko kirjastolle ja meille — ja surullista.

Viehättäviä ja vekkuleita luku-uokioita toivottaen

Kohtavaaran Käviä

Jumala kuulee meitä

Olin silloin nuori isänmaan puolustaja, kun jouduin vihollisen luodin lävistämäksi. Siinä puolitajunnassani verra vuotavana huokailin: Vieläkö Jumala näkee tällaista heikkoa syntistä ihmistä. Kuuliko Hän minun huokaukseni?

Jumala näki heikon ihmisen huokauksen, sillä minulta katosi juuri tuona hetkenä tuska ja ahdistus ja koin rauhan.

VP

JATKOA ETUSIVULTA

me, että se herättäisi pohtimaan joulun sanomaa ja että esittäjien innostus näkyisi katsoomoon saakka. Halusimme tarjota katsojille elämyksen. Uskon, että jossain määrin onnistuimme.

Tällainen esitys on kuitenkin niin uutta, että kaikkea ei oltu osattu ottaa huomioon. Ensi vuodeksi rakennetaan isompi katsomo ja otetaan muutenkin oppia ensimmäisestä esityksestä. Näytelmästä on tarkoitus tehdä perinne ja Ilkka Bäckman on lupautunut ohjaajaksi ensi vuonakin.

Esityksen jälkeen palasimme kukin kotipaikkakoruillemme enemmän tai vähemmän taatterikarpäsen puremina. Olimme saaneet innostuksen kirkkodraaman ja paljon lisää itsetunteista. Pohjois-Karjalan kauniit maisemat ja mukavat ihmiset jäivät sydämiimme. Kaksi meistä palasi ja matkaa nyt kohti pääsiäistä ja kärsimysnäytelmää.

Terhi Korkeamäki

Nurmeksen ev.opiston toveriliitto r.y.

TULOSLASKELMA 1.1.1989—31.12.1989

	Ed. tilikausi	
VARSINAINEN TOIMINTA		
tuotot	45190,50	34641,00
kulut	-18826,05	-17341,90
varsinainen toiminta	26364,45	17299,10
VARAINHANKINTA		
tuotot	1995,53	335,51
varainhankinta	1995,53	335,51
MUUT TUOTOT JA KULUT		
tuotot	920,05	
POISTOT	-9693,65	-8933,00
	19586,38	8701,61

YLIJÄÄMÄ

TASE 31.12.1989

	Ed. tilikausi	
VASTAAVAA		
rahoitusomaisuus		
rahat ja pankkisaamiset	22665,03	21992,30
rahoitusomaisuus	22665,03	21992,30
KÄYTTÖOMAISUUS		
kiinteistöt	141039,00	121863,00
irtaimisto	12872,00	14293,00
käyttöomaisuus	153911,00	136129,00
RAHASTOT	4461,84	4158,29
VASTAAVAA	181037,87	162279,59
VASTATTAVAA		
vieras pääoma		
lyhytaikainen	2225,85	3357,50
vieras pääoma	2225,85	3357,50
RAHASTOT	4461,84	4158,29
OMA PÄÄOMA	174350,18	154763,80
VASTATTAVAA	181037,87	162279,59

Nurmeksen evankelinen opisto Kurssejamme 1990

Tarkempi tietoja kustakin kursista suoraan opistolta

- 23.03.—25.03. Raamattu- ja lähetyskurssi, teemana Papua-Uusi-Guinea — raamattutunteja
— luentoja ja terveisiä Papua-Uudesta-Guineasta
— mukana mm. Sleyh lähetysjohtaja Tuula Sääksi, apulaislehtori Alma Saari — täysihoitohinta 350 mk
- 06.04.—07.04. Naisten rukoustaapahtuma
— teemana Matt. 25:40
— yhteisiä rukoushetkiä, musiikkituokioita, hiljentymistä
— mukana mm. pastori Katriina Keronen
— täysihoitohinta 170 mk (ilman majoitusta 100 mk)
- 08.04.—15.04. Hiljaisen viikon kurssi
— luentoja ja keskustelua, teemana Kristuksen kärsimys
— yhteislauluhetkiä, tekstintutkistelua
— mukana mm. pastori Juhani Peltonen, Maija-Liisa Pekka-
inen, Oiva Voutilainen
— täysihoitohinta 750 mk
- 19.04.—21.04. Ryhmänohjaajakurssi
— tietoa pienryhmien vetämisestä, virikkeistä ja videoista eri-
laisiin kerhoihin ja piireihin
— järjestetään yhteistyössä Kr. Opintokeskuksen kanssa
- 27.04.—29.04. Alkoholiongelma Suomessa -kurssi
— tarkoitettu alkoholista kärsivien perheiden tukemisesta kiin-
nostuneille
— mukana mm. lääk.lis. Tapio Hyvärinen, A-klinikan johtaja
Kaarina Peltonen ja Suomen Valkonauhaliiton pääsihtee-
teri Irja Eskelinen; 350 mk.
- 04.06.—09.06. Kielikurssi lukiolaisille (englanti, saksa, ruotsi) 560 mk
11.06.—16.06. Kielikurssi aikuisille (englanti, saksa, ruotsi) 875 mk
17.06.—24.06. Kesän teemakurssi
— ohjelmallinen kesälomaviikko kaikenikäisille
— yhteistä toimintaa, retkiä, tapahtumia
— esityksiä eri aiheista
— juhannustaapahtuma yhdessä Nurmeksen srk:n kanssa
— täysihoitohinta 1200 mk
- 25.06.—29.06. Uuden Testamentin uusi suomennos
— teemana Johanneksen evankeliumi
— mukana mm. rehtori Kyllikki Tiensuu, piispa Aimo T. Ni-
kolainen, TT Markku Kotila, dos. Liisi Huhtala, FK Aarre
Huhtala, rehtori Irja Mether, prof. Jukka Thuren, MDid
Matti Sidoroff, piispa Ambrosius, dos. Aarne Toivanen
— soveltuu opettajille VESO-koulutukseksi
— täysihoitohinta 990 mk (aitoissa 920 mk), opiskelija-
alennus 200 mk
— toteutetaan yhteistyössä Raamatunkäännöskomitean, Joen-
suun yliopiston täydennyskoulutuksen ja Helsingin yli-
opiston vapaan sivistystyön toimikunnan kanssa
- 01.07.—07.07. Karelian Culture in English
— karjalaisen kulttuuriin tutustumista englanniksi
— mukana amerikkalaisia eläkeläisiä
— luentoja, yhteisiä retkiä ja tapahtumia
— täysihoitohinta 1500 mk
— paikkoja vain rajoitetusti
- 09.07.—14.07. Nypläys- ja nytyinkurssi
— tarkoitettu nypläystä harrastaneille, kansallispukujen pit-
seistä ja nytyingeistä kiinnostuneille mutta myös aloittelijoi-
lle
— opettajina KteO Liisa Riipinen ja KteO Maija Hakkarainen
— täysihoitohinta 1100 mk (ilman majoitusta 600 mk)
- 14.07.—21.07. Karjalaisen kulttuurin kurssi
— teemana Kanteletar
— mukana mm. teatterinjohtaja, TM Lilja-Kinnunen-Riipinen
ja Morsinko-lauluryhmä, FT Reijo Pajamo
— karjalaiseen kulttuuriin tutustumista, luentoja, konsertteja,
teatteriesitys, lausuntaesitys
— täysihoitohinta 1300 mk
- 29.07.—11.08. Karelän — fjärran men änd nära
— karjalaiseen kulttuuriin tutustumista ruotsiksi
— mukana tanskalaisia eläkeläisiä
— luentoja, yhteisiä retkiä ja tapahtumia
— täysihoitohinta 2700 mk
— paikkoja vain rajoitetusti
- 29.10.—02.11. Syksyn kirjallisuusviikko
— kirjallisuusluentoja ja keskustelua
— mukana mm. kirjailija Anu Kaipainen, Pohjois-Karjalan
lh:n vapaan sivistystyön osaston tarkastaja Hilka Nissinen
— täysihoitohinta 1000 mk
- 02.11.—04.11. Kaamoskurssi
— teemana matkustus
— Tavastia-kvartetin konsertti

LISÄTIETOJA JA ILMOITAUTUMISET

Nurmeksen evankelinen opisto
75970 KOHTAVAARA
976-30120

Nurmeksen evankelisen opiston toveriliitto r.y:n toimintakertomus kaudelta 1989—1990

Yleistä

Toveriliiton toiminta keskittyi loma-aitan ja saarimökkien vuokraamiseen, tiettyjen juhlien järjestämiseen sekä Pirtin Viestin julkaisemiseen.

Hallitus

Toveriliiton hallitukseen kuului kuusi vaaleilla valittua jäsentä sekä opiston rehtori ja vararehtori.

Hallituksen vaaleilla valitut jäsenet ovat Kielo Jänönen, Paavo Kukkonen, Niilo Kunasranta, Sirkka Meriläinen, Kauko Tolvanen ja Tiina Uitto-mäki.

Opistoa hallituksessa edustivat rehtori Kyllikki Tiensuu, vs.rehtori Sirkka Pulli ja vara-rehtori Maija-Liisa Pasanen.

Kuluneena toimintakautena hallituksen puheenjohtajana toimi Sirkka Meriläinen, sihteerinä Paavo Kukkonen ja rahastonhoitajana Vesa Kaskinen.

Hallitus kokoontui toimikautenaan kaksi kertaa.

Juhlatoimikunta

Toveripäivät järjestettiin perintein mukaan marianpäivänä 12.3.1989.

Toveripäivien jumalanpalveluksessa saarnasi lähetysjohtaja Väinö Uusitalo ja rovasti Toivo Salomaa toimi liturgina.

Opiskelijoitten puheenvuoron käyttivät Helena Huusko,

Tuula Kortet ja Seija Miettinen.

Toveripäivien erikoisvieraita 40, 30, 20 ja 10 vuoden takaa oli saapunut ilahduttavan runsaasti.

Juhannusjuhlaa vietettiin opistolla 23.6.1989. Tällä kertaa juhlat järjestettiin yhdessä seurakunnan kanssa. Juhlapuheen piti dipl.ins. Arvo Aho.

Kokkojuhlan vieraat toivotti tervetulleeksi yhdistyksemme puheenjohtaja Sirkka Meriläinen.

Keskityn musiikkihartauden piti lehtori Toini Härmä ja päätöspuheen rehtori Kyllikki Tiensuu.

Juhlaan osallistui kuntoutuskursilaisten ja seurakuntanuorten lisäksi noin 200 henkeä.

Toveriliittolaisia ja opiston ystäviä lähti Kuhmosta ja opistolta Kaustisten evankeliumi-juhliille viitisenkymmentä henkeä.

Opistolaispäivät, jotka yleensä järjestetään Kuhmon Paloniemessä, pidettiin opistolla 11.—12.8.1989 ja 13.8. juhlia jatkettiin Kuhmossa.

Talkoot

Toukokuuksi aiottu saarimökkien ympäristön siivoustalkoot jäivät toistamiseen pitämättä puuttuvan kiinnostuksen vuoksi.

Matkailutoiminta

Toveriliiton toiminnan rahoitus

perustuu loma-aitan ja saarimökkien vuokraamiseen.

Honkasaaren uutta mökkiä vuokrattiin turisteille 11 viikoksi ja vanhaa mökkiä 16 viikoksi. Tulos on tähänastisista paras.

Toveriliiton tiloissa majoittui vuoden 1989 aikana 365 henkeä. Majoitusvuorokausien määrä (1260) oli hieman edellisvuotta pienempi.

Lisäksi kannattaa korostaa, että osa matkailijoista käyttää hyväkseen opiston ruokapalveluja, joten opistoalueelle jäävä rahamäärä on huomattavasti suurempi kuin toveriliiton tiloista voisi päätellä.

Pirtin Viesti

Toveriliiton julkaisua Pirtin Viestiä on toimitettu kolme numeroa.

Talous

Toveriliiton rahatilanne heikkeni lievästi kuluneena toimintakautena, sillä toveriliitolle kuuluvaa Haikolan talon saunaa remontoitiin lähes 26 000 markalla.

Mökkejä vuokrataan joko suoraan opistolta tai Pohjois-Karjalan Matkailutoimiston kautta.

Kaiken kaikkiaan yhdistyksen talous on tyydyttävässä tilassa.

Nurmeksessa 5.3.1990

Toveriliiton hallitus

Nurmeksen evankelisen opiston Toveriliitto r.y:n toimintasuunnitelma kaudeksi 1990—1991

Rakentaminen

Toveriliitolta on hallinnassaan 6-huoneinen aittarakennus ja Haikolan alakerrassa vastikään (1989 kesällä) korjattu sauna sekä kaksi lomamökkiä Honkasaarella. Uusista rakennushankkeista ei ole päätetty.

Toveriliitolta on ollut suunnitelmassa Haikolan Pirtin entistämisen. Tätä hanketta täytynee siirtää tuonemmaksi, sillä entinen pirtti ja veistosali on otettu opiston uuden taideryhmän käyttöön, koska päärakennuksen alakerran taideluokka kävi pieneksi suurelle taideryhmälle.

Toveriliiton hallitus ehdottaa, että tulevana toimintakautena kartoitettaisiin jo usein esillä olleen rantasaunan rakentamismahdollisuuksia.

Talkoopäivä

Toveriliitto järjestää siivoustalkoot lomamökeillä ja toukokuun 25. päivänä 1990. Tervetuloa!

Tervetuloa Toveripäiville 25.3.1990

Ohjelma

- 9.00 Raamattutunti
lähetysjohtaja Tuula Sääksi
"Elävää vettä elämäksi"
- 11.00 Toveriliiton vuosikokous
12.00 Jumalanpalvelus
saarna Tuula Sääksi
liturgi Toivo Salomaa
13.00 Päiväkahvi

Juhlat

Juhannusjuhlat järjestetään aaton 22.6.1990 "Kesän teemakurssin" ja Nurmeksen ev.lut. seurakunnan kanssa.

Kesän raamattu- ja lähetyspäivät ("Kuhmon päivät") järjestetään opistolla ja Kuhmossa.

Vuoden 1990 Evankeliumi-juhlat pidetään Hämeenlinnassa 29.6.-1.7.1990. Toivomme toveriliittolaisten runsasta osanottoa. Linja-autokuljetus järjestetään Kuhmosta ja opistolta.

Seuraavat toveripäivät järjestetään opistolla marianpäivänä 17.3.1991. Toveriliiton vuosikokous pidetään toveripäivien yhteydessä klo 11 alkaen, minkä jälkeen seuraa jumalanpalvelus klo 12.00. Päiväjuhla alkaa klo 13.30. Toivomme juhla- ja kirkkosien 1950-51, 1960-61, 1970-71 ja 1980-81 runsasta osanottoa.

Toveripäivien yhteydessä järjestetään kolmpäiväinen lähetyskurssi.

Pirtin Viesti

Toveriliiton lehteä Pirtin Viestiä julkaistaan kolme numeroa sääntöjen määräämällä tavalla.

Toveriliiton talous

Toveriliitto on viime vuosina käyttänyt varojaan uuden lomamökin rakentamiseen ja Haikolan saunan korjaukseen. Suuri osa käteisvaroista on huvennut näihin hankkeisiin, mutta lainaakaan ei ole tarvinnut ottaa.

Tämän hetken (1.3.) tietojen mukaan toveriliiton mökit on varattu 6 viikoksi.

Toveriliiton talous on tyydyttävässä kunnossa ja kehittyä nykyäkymien mukaan myönteisesti.

Nurmeksessa maaliskuun 7. päivänä 1990

Toveriliiton hallitus

Pirtin Viesti

Nurmeksen evankelisen opiston toveriliitto r.y:n julkaisu

Kolme numeroa vuodessa. Tilausmaksu 25 mk

Päätöimittaja:
Paavo Kukkonen

Toimituskunta:
Taideaineiden linja, draama-
kurssi sekä matkailulinja

Kuvat:
Paavo Kukkonen ja kurssilaiset

Osoite:
75970 KOHTAVAARA
Puh. (976) 30120
Postisiirtotili: KU 82253-4

Painoasu
Nurmeksen Kirjapaino Oy

Toivomme, että toveripäiville osallistuvien joukossa olisi runsaasti kurssien 1949-50, 1959-60, 1969-70 ja 1979-80 opiskelijoita.